

[Ib Christensen]

øjeblikket frembyder en stadig og positiv udvikling. Det er jo sådan set rigtigt set fra ministerens synsvinkel; det går jo godt på det udenrigspolitiske område med hensyn til, at EF i stadig stigende omfang optræder med én stemme, mens det altså knirker på landbrugsområdet, budgetområdet osv. Derved bekræfter ministeren i sin tale, men altså ikke i sin replik, det, som jeg har været inde på.

Så vil jeg gerne sige til sidst med hensyn til afværgedagsordenen, at jeg synes i og for sig, den er ejendommelig. Man siger både fra hr. Lasse Budtz' og fra hr. Stinus' side, at der er tale om en selvfølge. Ja men hvorfor kan man så ikke acceptere den, i hvert fald kan hr. Lasse Budtz ikke; hr. Stinus kom ikke med nogen konklusion.

Så siger ministeren – og det skal være mine sidste bemærkninger i denne omgang – at han synes, det, jeg havde sagt på retsforbundets vegne, lød hult. Må jeg nævne 4 hulheder, hr. minister. For det første: når statsministeren i debatten i formiddags om de olympiske lege lader forstå, at der har været indtaget en kontinuerlig og fast holdning fra den danske regerings side med hensyn til, at sportsfolkene selv skulle klare problemet, så glemmer statsministeren at nævne, at både udenrigsministeren og kulturministeren har ladet den ventil stå åben lige til det sidste, da EF altså ikke kunne blive enige, at vi måske blev nødt til at tage et andet standpunkt af hensyn til EF.

Punkt 2 siger udenrigsministeren: vi har vores selvstændighed. Ja, hr. minister, det har vi altså ikke, som jeg her har påvist, i realiteten; formelt har vi, men i realiteten har det vist sig, at vi har det i mindre og mindre omfang.

Den tredje ting er afværgedagsordenen. Regeringspartiet fremsætter sammen med andre partier en afværgedagsorden, hvis svar er militært, hvis svar er en magtbalancekonklusion, mens ministeren udtrykkelig i sin tale understreger, at man i den aktuelle situation ikke må stirre sig blind på de rent militære aspekter af den internationale situation og behovet for at løse problemerne af militær vej. Dette er så rigtigt, som det er sagt, og det er noget, som ministeren gentagne gange understreger i sin tale. Med hensyn til teorien er den altså sådan set i orden, men konklusionen bliver et militært svar. NATO skal

styrkes; det er den sikkerhedspolitiske konklusion. Det var hulhed nr. 3.

Endelig hulhed nr. 4. Ministeren taler også positivt om hjælpen til u-landene osv., og teorien er god: hjælpen til u-landene skal udvikles. Hvad er praksis? Praksis er, at foreløbig har man skåret 100 mill. kr. ned i den vedtagne stigningstakt i u-landsbistanden, og ifølge Kristeligt Dagblad den 8. maj opererer ministeren med planer om at skære op til 500 mill. kr. eller måske 1 mia kr. ned i de kommende 5 år i den stigningstakt, der ellers skulle være i u-landsbistanden. Så kan man tale om hulhed, hr. minister! Det er måske en underdrivelse at sige, at der er en hulhed mellem teori og praksis i regeringens udenrigspolitik – der er et gab.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Til hr. Stinus vil jeg gerne sige, at man kan måske nok med nogen rimelighed sige, at vort forslag om motiveret dagsorden ikke er det mest opfindsomme i denne verden, men formuleringen har altså den store fordel, at ved vedtagelsen af denne dagsorden demonstrerer vi et meget stort flertal bag den danske udenrigspolitik, og det anser vi for meget væsentligt. At formuleringen sikkert kunne være bedre, erkender jeg.

Til hr. Christophersen vil jeg gerne sige, at jeg er taknemmelig for de svar, som blev givet, for jeg er ganske enig med hr. Christophersen i, at det er utrolig vigtigt, at EF får, om jeg så må sige, orden i sin bolig og i økonomien, og jeg er glad for den klargøring, vi fik af problemet på den måde.

Med hensyn til de 5 pct. er jeg også glad ved at kunne konstatere, at en forøgelse af forsvarsbudgettet på op til 5 pct. bygger på en hypotetisk mulighed, som kan opstå, men som vi ikke ved vil opstå, og socialdemokratiets opfattelse er, at vi skal benytte enhver forhandlingsmulighed for at medvirke til at undgå, at denne situation indtræder.

Endelig til hr. Arne Melchior: jeg vil gerne for anden gang fra denne talerstol meddele, at det brev, hr. Arne Melchior omtaler, har jeg ikke set; jeg har altså heller ikke læst det, og jeg har heller ikke skrevet under på det. Det sagde jeg allerede første gang, men det er åbenbart nødvendigt at gentage.